

4. szám.
Január 27. 1877.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvárusnál. **Kiadó-hivatal:** Pest barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nompareille sor 10 kr.

XX. évfolyam.

ÖZVEGYASSZONY PANASZA.

(A hunyadmegyei magyarság javára adott hangversenyen szavalta **Lendvayné.**)

Minden bajnak megvan írja-zsirja;
Ki telet ad, a tavaszt is birja;
Az idő meg éppen nagy orvosság,
Árjai a gyászt fehérre mossák.
Csak az nincs, hogy bajától az özvegy
(Kivált ha fiatal,) legyen könnyebb.
Hordtam pártám — nehezen,
Fejkötöm — keservesen,
De e fátyol a legszörnyebb!

Menynyi vexát én ezzel kiállok,
Nincs másoknak arról ideájok!
Az özvegyet nemhogy gyámolítsák,
Sőt szí-szóval még csipkedik inkább.
De hogy én valaha férjhez menjek,
Hogy maradjak megint ily özvegynek:
Nem is érik hajosan,
Kopaszon is bajosan,
Tudom isten azt az egyet!

Mikor itt hagyott a lelkem uram,
Könyben telt a gyász év sanyaruan.
Szomszédasszony erre azt vetette:
»Né, milyen bús, lelkem teremtette!
Szébb is a nő könnye, mint mosolyja!..«
S hogy mult a gyász, az embert így szólja:
»Ej, de jó kedvü, — no lám,
Piros, nyájas, — ily korán!
Akadt már vigasztalója!«

Házamon az egész világ szeme,
De egy szög sem áll úgy, hogy tetszene.
Magam dolgát nálam jobban tudják,
S üzik, mint az özvegyasszony tyukját.
A holnapom már ismerik jól ma,
Bekanalaznak tálamba sorra;
Leves nekik: — de kozmás!
Husom pedig — az se más!
Mert orruk tőle fokhagymás!..

Ha utczára megyek tiz lépésnyit :
 Ugyan kiért járom a sort? kérdik.
 Ha pedig otthon fogom a legyet :
 Vajjon mi kedves vendégem lehet?
 »Fényt üzők« nekik, ruhám ha módis.
 Ha csak egyszerű : az nekik kódis!
 Ha vigadok : — könnyü vér!
 Ha búsulok : — vajh kiér' ?
 Baj, ha nincs kedv, baj ha volt is.

Lány, vagy asszony el nem marad bárlul :
 Visz mamát vagy férjet gardedámul.
 Nekem, ha czélom csak egy hangverseny :
 Barátnőm kell hogy elédesgessem.
 Isten ments, hogy csak úgy egy kocsiba
 Üljek egy urral, mint holmi liba.
 Bálba megyek : — kiszólnak,
 Otthon ülök : — megrónak,
 Mindenképen kész galiba !

Jól meghányva magam özvegy sorsát :
 Sok egy nőnek ez a magánosság!
 Hogy én rózsaszín ruhában, kedvben,
 A tavaszt, nyárt átremetéskedjem.
 Ha férfi okozta nagy sok károm :
 Tegye jóvá férfi, én nem bánom.
 Ha van férj — az is baj,
 De ha nincs — jajajaj!
 Veszek egyet a vásáron.

Don Pedró.

KRÓNIKÁS ADOMÁK.

Deák adoma.

Egyszer Deák előtt felolvasták a magyar
 Szegszágszolgáltatás tevékenységének statisztikus
 kimutatását.

— Szép, igen szép, mondá Deák; be-
 folyt annyi millió és 200 ezer darab, elintézte-
 tett annyi millió s restantiába maradt csakis
 200 ezer darab. Igazán dicséretre méltó tevé-
 kenység. Csak azt nem értem még is, hogy
 bárkivel találkozom is, az azt mondja, hogy
 az ő pere abban a 200 ezer darab-
 ban van, a mi restantiának maradt.

Nagy Pistáról.

Nagy Pista, (van e ki e nevet nem ismeri?)
 egyszer nagyon is gyalogos alkalmatossággal
 Pestről Bécsbe utazott. Több napi ott időzés
 után eszébe jutott egy kolozsvári nő ismerőse,
 kinek Bécsből levelet ígért volt. No Pista,
 gondolá magában, most állj szavadnak, — ha
 lesz pénzed a levélre.

Akinek pénze nincs, sokszor van esze,

a mi kisegitse a bajból. Nagy Pista is veszi a
 tollat s ezt penderíti le vele végére utóirat
 képen:

»Bocsánatot kérek, hogy nem frankiroz-
 tam levelemet; de csak akkor vettem észre a
 dolgot, midőn már feladtam volt e levelet a
 postára.«

Kölcsönös előzékenység.

Nagy pompával fogadták A. főherczeget
 az ötvenes évek végén egyik kun városban, s
 rendelkezésére, illetőleg szolgálatára adtak két
 előkelő fiatal embert, a kik azonban nem igen
 tudtak németül.

A főherczeg noha nehezen tudott, mégis
 magyarul beszélt, az ifjak pedig habár szintén
 keveset tudtak, még is németül válaszoltak.

Estve be volt jelentve a fáklyás zene. A
 főherczeg oda fordulva kérdi az egyik fiatal
 embert:

— Mek vannak gyujtoltak már
 faklyáknak?

— Nok nikt her Albert!« vála-
 szolt egész nyugodtan s német tudományának
 önérzetében a fiatal ember.

Magyarvilág Törökországon.

— Regényesség sok kötetben. Irják a fiatalok. —

Paradicsom, 7-ik condignatio.

Január 12. A magyar küldöttség itt van, és most meghalhat! Mert nem igaz az, hogy Nápolyt látni és meghalni, hanem Konstantinápolyt látni és megélni. Ma egész nap törökpuliszkát eszünk.

Január 13. Ma egész nap Abdul Kérimalásannál ebédeltünk. Ő egészen úgy bánik velünk, mint gyermekeivel. Szücs pátri egy toasztban a szent háremság áldását kívánta a szultánra. A jelen volt Redif pasa, Huszni pasa előtt csodálkozásunk tolmácsoltuk, hogy olyan karcsuk, pedig a magyar példabeszéd szerint, »török basa — nagy a hasa«, a mit Szécheny Ö. gr. fordított le nekik, s a mit ők igen jó néven vettek.

Január 14. Ma egész nap Serdár Ekrimnél feketéztünk, csibukkal. A török szó anynyira ragad ránk, hogy Tóthkalmánffy Béla már egy alkalmi török költeményt is hozott magával még otthonról, mely így szól

Oh Stambul,
Oh bulbul!
Oh Péra,
Oh Péri!
Csingilingi!

Január 15. A külügyminiszter banketjén Lukácsot majd meg ették török testvéreink. Nyilván a menu »Gulács«-ának nézték, pedig ő még egészben van. Éltették Száva basát és halattuk Tisza basát.

Január 16. A mai nap életünk legszebb órája! Ilyen több nem lesz. Abdul Hamid szultán a provokáló toasztra ma a küldöttség tagjainak a kilenczvenkilenczedik osztályu Medzsidje rendjellel felelt. Fel vagyunk magasztalva. De vagyunk korálva.

Ez aztán az ovatio,
Éljen a decoratio!

Midőn így felékitve hajóra szálltunk, Abdul Kérim sirva mondá e bucsuszavakat: »Nagy kozákok magok!«

„Egyetértés“.

Látogatás Csernajeffnél.

Prága.

Csakis mint az Üstökös tudósítója lettem szerencsés a tüneményes tábornok fényes kíséretéhez csatlakozhatni a vasuton. Őt a világ csak futólag ismeri, ennél fogva hátrányosan

ítéli meg. Pedig ütközetek végén mindig megmutatta, hogy éppen nem utolsó ember, sőt a legelső.

— Nagy hadfi! Excellentiádnál van e a maga — cselédkönyve? Mert idegen városban a politia előtt igazolnia kell magát.

— Nálam van! — mondta ő. De itt van utlevelem is.

— Bravó! Bravó! Ez már nem lehet hamisított, vagy másra szóló utlevél. Még ennek is csak a hátára van írva az, hogy »látta m« — mondam szerényen.

Ő excellentiája elmosolyodott s én szerencsés voltam megláthatni azon fogát, melyet Djunisnál ott hagyott.

— Excellentiás Uram, hej, sok nagyszerű haditervnek kell meggyölve lennie excellentiád fejében, ha meggondolom, hogy onnan eddigelő még egy sem jött ki. Nemde?

A nagy hadfi meghajtá magát. Ez azonban oly keescel történt, hogy azonnal beláttam, hogy e nagy katona egyszersmind nagyon is sikerült salonember, udvaronc. Bezzeg! nem oly barbar mint Abdul Kerim, ki magát, mint tudjuk, meghajtani se tudja, és inkább Csernajeffet hajtja meg maga helyett.

Most azonban ő excellentiája nagy meglepetést szerzett nekem. Elővette ugyanis egyikét azon híres stratégiai mozdulatoknak, melyek gyorsasága oly bámulatos. »Egy, kettő, három« mondá, s Prágában voltunk. Prága régi-régi cseh város. Oly régi város, hogy azt e város első és tulajdonképi építői is már »régik«-nek nevezik.

Csernajeff ő excellentiája most beszélni akart a néphez, mely nem volt jelen:

— A nagy szlávészme... kezdé, de közbevág hirtelen egy policzaj:

— Befogja az ur a száját, mert különben én fogom be!

— Erre közrémület állt be. A szláv-hymnus nagy bögőjének hangja mellett szaladt ki jobbra, ki balra, ki mindkétfelé, hogy gyorsabban hazaérjen. Mások pedig kiálták: »Hej, slovene? hej, slovene?« (Bizonyynal lóháton akartak menekülni.) Egyszer csak egy csehaligát látok ügetni a határszél felé, s nagyon megvoltam lepelve, midőn abból saját magunkat láttam kiszállani. Ő excellentiája meg sem állt Párisig, hova igen megtisztelő felhívás folytán kapott egy párisi cirkushoz szerződést, hogy az apathikus, blasirt közönséget pusztá megjelenése által nagy derűltésgbe hozza.

A HÉTRŐL.

1.

Rosz idöket élünk! küldöttségek járnak!
Meggyülik a baja jó Thajsz rend-huszárnak.
Szuronyt szegz neki, ha Pestbe robog »Czegléd« :
Hátha a muszka jön? — már biz ő csak megvéd!

2.

Utazik Sztabulból doktor Szeliszbüry.
Felgyógyult a beteg! doktor ezt nem türi.
Csak azt fundálja ki mappán a miszsisziszel:
Va s ut leggyorsabban Londonba melyk visz el?

3.

Idei farsangon sok szép bálók e s nek,
Eddig tánczosnőknél nézték ezt reudesnek.
Tánczosnő ha esik: felkél, baja nem lesz,
Ámde hogyha bál buk-: aranyszőr is fenczéz.

4.

'Stantinápolyt magyar ifjúhok, dalik,
Muszka' elől beveszik. Örül sok odalik.
Kézben hordják őket Medzsidje-ordóston.
Magyar ember ilyet többet sohse kóstol.

5.

Orosz flóta uszik Feketetengeren
Ellenségre várva, de az ott nem terem.

Csak fekete víz van, bizony nincsen ott más,
Vízí kozák így lesz: szerencsétlen flottás.

6.

Nikoláj inczprinczet a hideg is rázza,
Hallván, hogy üres már a tábori kassza.
Muszka tábornokok vizsgálják a kasszát,
De hogy ki vitte el — ök meg nem fog-
hatják!

7.

Hozódik a Házban új uszora törvény,
Uzszorát el, de uzszorást nem törölvén.
Se d i n i markában megvillan a gyhylock.
»Most a te májadat veszem én ki, Shylock!«

8.

Dörmög barlangjában éhes fehérmedve,
Polonia, Liffland csontját eszegetve.
Fumigál neki a jáger. Szedte vette,
Mégis szemtetenség! nézze meg a medve!

9.

Pandurt mai napság zsványok fognak el.
Statáriumot kér birákra Steinacker.
De kapja Csemeghi, Themis laboránsa,
Beteszi mozsárba, és pulverizálja.

PAPIRSZELETEK.

— Egy deficitzben maradt bálbizottság szün-
óra alatt együtt vacsorálván, a táncz-zenére szer-
zödtetett cigánynyal vacsora közben is huzatott. A
pénztárnok méltányos akarván lenni: elővett egy
magas kalapot s öt forinttal gyűjtést kezdett a czi-
gány számára s a kalapot tovább adá. Szomszédai
az adakozásban mind hátrább maradoztak; mire
az az asztal túl oldalára ért: az adakozó már csak
egy hatossal szaporitá az összeget. Az alelnökre
jött a sor, ez plane felszólalt az adakozás ellen, rö-
viden, de határozottan, s — jaj neked szegény czi-
gány! — a kalapot visszaindította azon uton melyen
jött. Nem volt hang mely pártfogásába vette volna
a szegény cigányt. Kiki hozzá látott sajátja vissza-
vételéhez oly buzgón, hogy mire a kalap újra a
pénztárnok kezeibe jutott: benne már a maga öt

forintjának is csak hült helyét lelé. — Jaj már nekünk,
ha már a cigány is megérezzi az időnek krachos mi-
voltát!

— »Dalos mező«-re hirdet előfizetést Jajgató
Sándor nagykanizsai poéta. No ez legalább előre
bevallja, hogy zöld lesz.

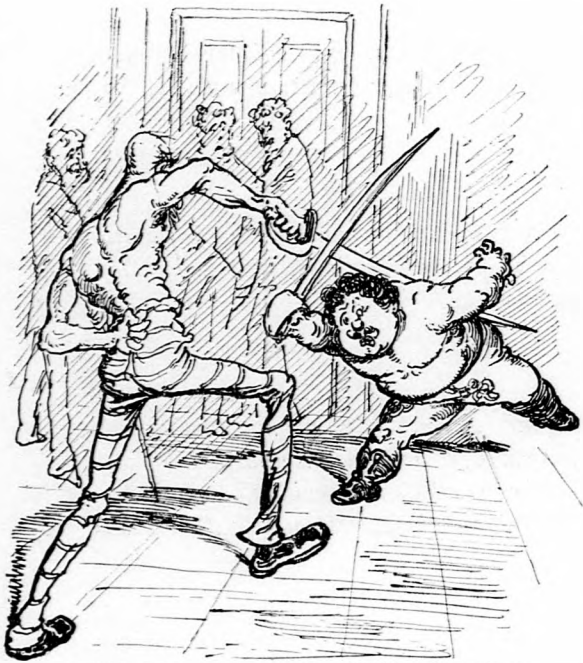
— Egy rendőr gyanusnak talált valami nagy
bundát czepeelő embert a ki épen a lánchidon bal-
lagott volna át, elcsipte, és kísérte befele a bun-
dával. Egyszerre a megcsipett hazafi a rendőr fejére
rántja a bundát, s míg az ott küszködik, maga
szerencsésen elillan. Mégis bunda a bunda.

— A köd a mult héten oly nagy volt Budapesten,
hogy egy átutazó melancholikus angol szöget vert
bele, s arra akasztotta fel magát. (Ajáljuk az öngyil-
kos urak figyeimébe.)

GÖMBÖCZ és CSUKLI.

VISZONTAGSÁGOS REGÉNY VERSEKÉBEN.

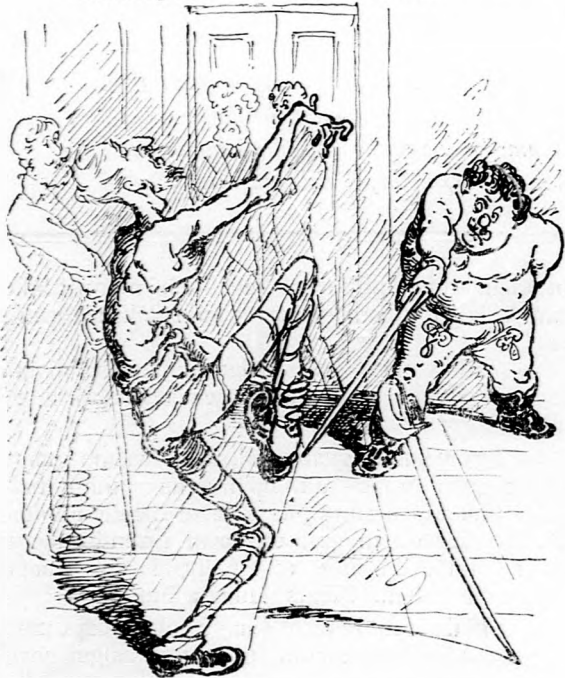
Irta JÓKAI MÓR, illusztrálta 40 képpel Jankó János.

17. Gömböcz ur megtudja, mire jó a harcban,
Ha az ellenfélnek a kezében kard van?
S az a kéz oly hosszú, hogy egy minutumra
Általcsap a tulsó hemisphaeriumra?

19. Most Gömböcz ur Csuklit szinte felspékelté!
— Szerencse, hogy »ott« nincs az embernek lelke:
Ugy mint a térde közt. Az is megharagszott,
S adott a fejére egy nagy fabaraczkot!

18. Csukli ur meg azt a tapasztalást teszi,
Hogy nem jó a lábat tolni nagyon meszszí;
Mert ugy megüthetnek tyúkszemet, lábikrát:
Hogy a többi szeme hány miatta szikrát!

20. Mire mind a kettő egymást földre rántják,
Kezekkel lábakkal szörnyen összszebántják:
Két ijedt szekundáns kiált »segítség«-et!
S azzal siet hinni a két feleséget.

21. Békéltető felek gyorsan megérkeznek,
Konferenczja nélkül harcot elvégeznek :
A terepnumlészen gyorsan demarcálva,
S maradjegy csomóhaj mindenik markába'.

22. Ekkor kiki párját özszeölelgeti ;
Hösi viselt dolgát fenynyen emlegeti :
Csak ne jöttek volna ; majd ad a másiknak !
Hogy az azt se mondta vón' többé, hogy »bikk-makk !«

(Folytatódik.)

23. S most már a hogy illik gavallér embernek,
Duellánsok egymás tenyerébe vernek,
S míg a két férj koczint nagy béke poharat,
Két hölgnél a békecsók is el nem marad.

24. S pohárkocztásra hogy támadjon viszhang,
Ök békecsészéből békekávét isznak :
A férfiak fogják békepipájokat,
És adnak egymásnak béke-tűz-csókokat.

Egy honvédhuszárkapitány.

Van a jelenlegi honvédlovasságnak egy classicus alakja, R. kapitány, kinek századja kiállja a sarat bármely állam katonaságával.

Megtörtént, hogy egyszer egy igen magas rangú egyén, a honvédek szeme fénye abba a városba jött, melyben R. kapitány, akkor még főhadnagy, századja is volt.

A főrangú egyéniség parancsára kirukkolt a városbeli katonaság, a mely honvéd huszárokból, közös hadseregbeli gyalogságból és dragonyosokból állott.

A katonaság nem tudja, hogy ki az a férfiú a ki őket vizitálja.

A főrangú férfiú végre odamegy begombolt köpenyben a honvéd huszárokhöz is, csak úgy gyalog sorban, s a század szárnyán lévő őrmesterhez egy csinos szép magyar fiúhoz e kérdést intézi magyarul:

— Hogy hívnak fiam?

Semmi válasz.

— Mi a neved? kérdi ismét.

Semmi felelet.

— Hát néma vagy, avagy siket, hogy nem válszolsz? kérdi a főtiszt.

— Nem vagyok instállom alássan — szól a honvéd — se siket, se néma, hanem vitézlő R. főhadnagy urunk azt mondta hogy egy huszár egy bakával soha szóba se álljon!

— De fiam velem szóba állhatsz, mert én generalis vagyok! szólta a főtiszt.

— Igen is instállom alássan; de R. főhadnagy ur azt is mondta, hogy egy közhuszár többet ér mint egy baka oberster, én pedig őrmester vagyok! felelt bátran a fiatal honvéd.

R. főhadnagy nem kissé volt meglepetve, midőn e párbeszédéről tudomást vett; s szerencséje az volt, hogy azon férfiú, ki a huszár őrmesterrel így járt, lelkéből szereté az honvédséget s a legénység illetén magatartását, mert hisz ő maga a honvédség fő-parancsnoka, József főherczeg.

Ugyancsak R. századánál történt, még pedig mostanában.

— Hát megyünk-e kapitány uram a muszka ellen? kérdi a legénység a kapitányt.

— Megyünk fiaim. Ha a mi királyunk és hazánk ellen valaki felkél — akár a tüzes istennyila ellen is! felelé a kapitány.

— Aztán melyik a legnagyobb ordó a mit vitézségért adnak? — kérdi a legénység.

— A Mária Theresia ordó, — felelt a kapitány.

— No kapitány uram, — szólta lelkesedve a legénység — ha a muszkák ellen kell menni, akkor csak irjon a miniszter urnak, hogy az egész század számára tartson készen abból az ordóból, mert mi válamennyien megakarjuk érdemelni.

Egy valaki egyszer azt a sértő nyilatkozatot intézte R. kapitányhoz, hogy a legénység csizmája nem eléggé fényes.

— Micsoda — kiált R. kapitány — az én legénységem csizmája nem fényes? Menjen kend el a szomszédba s kérdezze meg, hogy nem fényes-e a legénységem csizmája? Hát tegnap, hogy a szomszéd tüköre eltört, nem kérték-e el az ordonánczom csizmáit s nem azokban nézegette-e magát a bálba készülő két kisasszony?

Egy asztalnál R. boszantása végett néhány gyalogsági tiszt azt mondá, hogy a mostani hadviselésnél lovasságra már szükség sincs.

— Nincs ám — szólta R. bajuszán nagyot pödörítve — főkép ott nincs szükség, ahol olyan a gyalogság mint ti, a kik úgy tudtok szaladni, hogy még Baltazzi kisbérje se ér utól benneteket.

Kemencse.

Vizsga után.

— Hogy nem tudtál felelni, hisz igen könnyű kérdéseket kaptál?

— Igen ám, de nehéz volt a felelet!

Vizsga előtt.

— Aztán tudsz valamit?

— Még nem tudom, hogy tudok-e; de ha meg nem bukom, akkor azt kell hinnem hogy tudtam.

Dupla bukás.

I.

Igy szerettem ötet,
Mint a lágy kenyeret,
S a hűtetlen mégis
Rászedett engemet.
Holdvilágos este
Indultam hozzája;
S mit kellett látnom?! egy
Technicus volt nála!

II.

Másnap virradóra
Hogy a nap felbukott,
Elmentem vizsgára,
S nem tudtam egy kukkot,
Mert az a technicus
Forgott az agyamban;
Igy történt meg aztán,
Hogy az alapvizsgán
Csúful elhasaltam.

Da Capo.

Bankrét.

— Te Juczi! ezek a mi uraink olyan nagyba adják, hogy egyszer csak brak tot mondanak!

— Nem ugy mondják azt, hanem hogy csődört csinálnak! — igazítja ki a Panni.

Szószármaztatás analogia útján.

Carthágó = innen Kardhágó (Királyhágó ma is van.) *ζόραρον*-(eper) = ebből Komárom.

Barbár a barbierből származik, mert szintén barbár módon szőr-nyű, azaz kinyűvi a szakált.

Műfordítások.

Pennae sunt leves.
Penészes a leves.

Oxyuris.
Marhajogász.

Serait-elle poli?
Szeretel Poli?

Verhovay trágédiája.

Ez a »kis Kossuth« »fiók Rákóczy« és »kocza Robespierre« leméne Czeglédre a hivek közé, és tartta ott egy kortesbeszédet, melyben következőleg bizonyítá be nemzet-gazdasági képzettségét:

— Uraim! A rendőr-kormány szolgalelkű bérencz satellesei elég nyomorultak azt állítani, hogy a kormány az elemi csapásokért nem felelős! Nem felelős? Igenis felelős, mert teszem ha fagy van. A gazdaember, a kinek adóban elekzekváltak a marháját, (éljen!) nem képes megrágyáztatni a földjét, az aztán könnyen elfagy

Mire Gugyori Márton tanyai gazda közberikkant:

— Haszen hallj' az ur, hamarább elfagy a kövér föld, mint a sovány!

Ez óta oda a becsület Czegléden. Ez a Verhovay trágédiája.

Különben mondott ő ennél nagyobb szerűt is, hanem azt már írta az »Egyetértésben«. T. i. a trieszti lármázó szláv atyafiakról írta, hogy »nyomorultabbak a Hugó Viktor Nyomorultjainál.« Persze hogy ő nem olvasta azt a Vigó Huktort, hogy tudná, hogy azok a »Nyomorultak« épenségesen nem lelki nyomorultak, hanem csak anyagi körülményeikre nézve azok.

Nagyságos ur...

(Román cz 1861-ből.)

»Nagyságos ur, tekintse a napot,
Az adóval igen elmaradott.«
De hiába kérték, s nem sokára
Katonákat küldtek a nyakára.

A katonák szép fiatal tisztje
A nagyságos asszonyt elszerette,
Nagyságos ur ezért oly dühös lett,
Hogy egy éjjel megölte a tisztet.

S a tisztet a sötét éjszakába
Beledobta a halastavába,
A tavába, s hej! kevés időre
Mind kivesztek a halak belőle.

Kulcsár.

A VÉNIFJU LEGÉNY.

Irta VÁLYNÉ JÓKAI ESZTER.

(Folytatása.)

Mosdottak-e a macskák? szívesen látjátok-e a vendégeket? — kiabált Cserephengőné asszony a kocsiokhoz siető háziasszony elé, a mint végre több napi utazás után kedves Hánikája udvarára behajtatott.

— Isten hozott édes Katkám — fogadta őszinte örömmel Katalint, unoka testvére Veressné asszony — soha jobbkor nem is jöhettek volna. holnap lesz Janka leányom menyekzője — és az azalatt a kocsihoz siető leánykák közül Janka leányát mint menyasszonyt mutatta be a most érkezett rökönoknak — Dani öcsém kitánczolhatja magát. Régen nem láttuk egymást, gyerekeink már szinte idegenek.

— Az ám pedig csak gyertek csókoljatok meg bennünket, atyafiak vagyunk mi — sürgetőlődött Cserephengőné asszony, miután a kocsiból kibontogatták és leemelték. Össze vissza csókolta valamennyit, pedig nem csak a házi leánykák, hanem több barátnők is voltak ott. Azután követelte, hogy de bizony az ő fiát is csak fogadják atyafiságos szeretettel, is csókolják meg, mert az nekik bácsikájok. Hanem már az elől még Danika is hátrább húzódott, a leányserg pedig kaczagva szét futott.

— No semmi — kaczagott a mama — majd megismerkednek; mert nem szándékom holnap mindjárt visszafordulni. Mi is egy kicsit leánynézőbe jöttünk ám! Csak van még eladó leányod? házasodni akar az én egyetlen fiam is — folytatta beszédét Katalin a mint már a szobába beértek, és uti podgyászait rakosgatta, miket a cselédek a kocsiról behoztak — nekem eszembe jutott, mily életre való egy leány volt az én kedves Hánikám, gondoltam, hogy a maga leányait is hasonlókká nevelte, hát én előre is mondom kosarat el nem fogadok, egy leányodat elviszszük. Azt se tudom melyik volt a te többi leányod a sok közt, csak a menyasszonyt mutattad meg. Azt ugyan sajnálom, hogy elébb nem érkezünk, az hasonlít hozzád kedves Hánikám, aztán meg a te nevedet is ő viseli. Már csak azért is szerettem volna menyemnek.

— Édes Katkám a bizony igen hizelgő rám nézve, hogy te egyetlen fiadnak az én őt leányom között kívánnál feleséget, nagyon sajnálom is leányaimat, hogy ezt a nagy szerencsét el kell nekik szalasztani: mert mai világban ritkaság az ily gazdag házasulandó, — szegény leányos háznál — mint a te fiad édes Katkám. De most már egypár esztendeig nem lesz eladó leányom. Terka két éve hogy férjhez ment a járásbeli esküdthez — megtették volna biz azt a mult restorációban szolgabírónak is, jegyezte meg mellékesen Veressné asszony

— de az esküdi hivatal olyan főbíró mellett mint az mi járásbíránk sokkal jövedelmesebb, neki magának se felesége, se gyereke, és van pár ezer hold birtoka, a vöm pedig életre való derék becsületes ember, hanem szegény legény, a leányom is szegény leány, én se sokkal segíthetem őket, bár így együtt szép a birtokom, de halálom, után ötfelé osztva szép kevés jut egynek-egynek. Hanem ahoz is neveltem őket dolgozókat, nem nagy ravagyók, boldognak érzi magát leányom, mint esküdtnék a felesége is, nem ösztönzi férjét a szolgáltság elfogadására, hadd vállalják azt, olyanok a kiknek több földbirtokuk van, azok szolgálhatják a vármegyét becsületért, és az igazságtételért nem fogadnak el dijt. Igazi vármegye urai ingyen szolgálják a törvényt. De már a szegényebb esküdt elfogadhatja az ötletet sportulát fáradságáért, a mit a törvény rendel számára. Sok ügyet is elvégeznek; igen derék egy bíró az a mi főbíránk, hanem az, a mi az én vömet dicséri, hogy neki könnyű olyan szorgalmas segéd mellett gyorsan biráskodni. Minden tekintetben igen derék tiszteletre méltó uri ember csak az a hibája hogy vénifju legény — végezte főbírájuk dicséretét Veressné asszony —. De azt még nem is mondtam hogy Jankám meg a helybeli lelkészhez megy nőül.

— Micsodát — papnak adtad azt a derék, szép leányt?! — riadt fel Cserephengőné.

— Annak hát — válaszolt mosolyogva a kérdezett nő — kedves jóra való fiatal ember, aztán Baranyán uridolga van a kálvinista papnak. A mi pedig legfőbb, leányom szereti. De még te is megszereted, oly kedves egy férfi, dicsérte jövendőbeli vőjét a derék nő.

— Már én hiszen tisztelem becsülöm a papjainkat ott a katedrában, de a családban még sem fogadnám fiamul — beszélt orrfintorgatva a Cserephengőnő familiára sokat tartó nagyralátó nő — aztán tudom nincs neki egy talpalatnyi földbirtoka.

— Biz annak nincs — sietett a válasszal Veressné — de azért különben eltudja tartani leányomat, mintha egy olyan magunkhoz hasonló birtoku földes urhoz adnám, a kinek egész élete pipa, meg agár — tisztelet a kivételeknek — de biz a ritkaság hogy okos gazdálkodáshoz látnának; mert kis birtokból is tiszteségesen lehetne ám családot tartani, ha a gazdaság nem pedig a mulatozás után járnának. Csak az a kártya ne volna! meg a borból tudná mindenki hogy mi elég a becsületig? — sohajtott a leányai sorsán aggodó anya — szegény leány nagyurat pedig ne várjon, ha férjhez akar menni, menjen ahoz, akit szeret, és becsülhet is. Aztán

iparkodjék, takarítson, papnétól a világ is kevesebb kiadást követel. Már én Jankám sorsán egészen megnyugszom; férje művelt, a hozzá illő munkában gyönyörködő férfi, a ki pedig munkával eltudja magát foglalni, azt nem féltém hogy a korhely élethez kapjon. Bár az isten a többi leányaimnak is hasonló hozzájuk illő szerencsét rendelne: mert hát a házasság isten rendelése.

— Az az, magam is azt mondom, az isten hát ugy rendelte, hogy az én fiam pótolja, a mi a másik két vődnek hiányzik édes Hánikám. Az én fiamnak van birtoka legalább is annyi mint a te dicsért főbírótoknak. Az én fiamnak csak leány kell, aztán a te jószágodat oszszák négyfelé, legyen a többieké annak a jussa, nekünk nem kell — ugy se lesz sok, gondolta magában a magát egészen önzéstelennek mutatni akaró Cserephengőné.

— Az ugyan elég szép ajánlat tőled kedves Katkám, csak már hát elfogadhattam volna a te fiadat vődnek; ha Katka leányom pár évvel idősebb volna, épen a te emlékedre kereszteltettem ez előtt tizenhat esztendővel született leányomat Katalinnak, a Böském alig tizenkét esztendő, Piroskám pedig tiz sincs még.

— No hát az a Katicza épen jó lesz nekünk, az lesz az én leányom. Mi is alig voltunk többek tizenhét esztendőnél mikor férjhez mentünk — vitakozott a leányt kérő nő. — Ne is mond, hogy nincs eladó leányod; mert mi Katkát elviszszük, magad is korán siettel férjhez s leányodat sem szabad tartóztatnod.

— Épen azért nem akarom husz éves koruk előtt férjhez adni leányaimat; mert magam is alig emlékezem leánykoromra, pedig boldog kor az! én a szüléket hibáztatom, ha nagyon sietnek leányaitkat az élet tengerére kibocsátani, még ha oly nagy szerencse kínálkozik is, mint a te fiad.

A kis Piroska jött nagy ugrándozva jelenteni, hogy kész az ozsonna, tessék kísétálni a kertiszobába.

A leánykérés első rohamának vége lett, Veressné asszonyság nagyban gyanakodott kedves édes Katka rokona igaz vonzalmán az ő leányai iránt; mert azt már ugyan régebben ki lehetett volna neki mutatni, hisz Danika az ő legidősebb leányánál is idősebb jó tiz évvel, arra már gondolhattott volna azt vetetni el fiával, és nem várni a még azontul tiz évvel ifjabbra.

Azon törte hát magában fejét a gyanakodó anya, hogy ugyan mi üthetett most ezekhez, a miért ide jöttek leányt kérni? Hanem a cigány leányról hírek nem volt oly gyors szárnya, mint a milyen hirtelen tudott banni Cserephengőné asszonyság a leány kéréssel.

Az ozsonnánál bemutatták mind a családtagokat egymásnak. Terka is megérkezett férjestől, Janka vőlegénye is ott volt, látszott rajtok, hogy

boldogok, még Cserephengőné nénjöknek sem lehetett kifogást találni egyebet csak: mert pap?

Katka is előkerült vidám kipirult arcczal, ő készítette az ozsonnát, kedves élénk alak volt.

— Hisz ez a kis leány kész gazdasszony! de nem is hagyjuk ám itt az anyjának, elvisszük biz ezt a leányodat is édes Hánikám, neked még azért marad kettő a háznál, a másik kettő sincs meszsze, de nekem egy leányom sincs. Ugy-e eljősz velünk kis leányom? — kérdezte hízlegő hangon Katalin néje a kis Katkát, a mint az neki a kávé nyujtotta, a kínált kávé helyett a leányka kezét fogva el — no csak igérd meg jó kedvvel: mert különben ugy is elrablunk.

— Ugy kell neki! ugy kell neki! — tapsolt a kis Piroska — csak vigyék el Katkát is meg Böskét is, akkor majd én leszek a mama eladó leánya, én leszek a házi kisasszony! ugy is mindenki azt mondja, hogy most már Katkán van a sor.

Az egész társaság kaczagta a naiv gyermeket, szegény kis Katka pedig képzelhető mint vált pipacsos. El is futott, a mint kiszabadithatta kezét Katka néje kezeiből, és sok idő telt bele, míg ismét megjelent duzzogó ábrázattal a társaság közt. Az új sógor igyekezett engesztelni a kis haragost.

— Éjh hagyjanak engem! a helyett, hogy azt a nyepritty Piroskát megpirongatták volna ostoba csacsogásáért, még engem nevettek ki. Én nem bánom el is megyek, engem itt senki se csufojjon, hogy most már rajtam a sor, hát el is megyek s ugy lesz — daczoskodott a kis megbántott leány.

Cserephengőné asszonyság pedig hozzá rohant nagy örvendve, átölelte, csókolta arczát, szemeit, kedves édes leányának nevezte, és nem egy, de két gyűrűt huzott ujjára, és biztatta, hogy még többet is hozott a számára, az igazi még odabent van a ládában.

Mindenki tréfának vette az egész dolgot, csak Veressné asszonyság tudhatta mennyi komoly van benne, és elgondolta: hogy ha az Isten ugy rendelte, hát ez a leánya ugyan gazdag vőlegényt kap, noha Dani öcsce minden rokonsága és nagy birtoka mellett sem igen tetszett Háni nénjének, nagyon alamuszi egy legény biz ez — gondolta magában, dejsz elég életre való leány az én Katkám, csakhogy igen fiatal, nagyon gyerek, még leány se volt. De az isten rendelésén meg kell nyugodnunk, az a legjobb vigasztalás: az Ur ugy akarta s ugy kellett meg lenni.

Janka menyegzője vigan, zajosan lett megtartva Johanna napján, volt táncz kivilágos kiviradtig. Danika könnyű tánczos volt, és győzte is fáradhatatlanul, mely szeretetre méltó tulajdonáért a leánykák megkedvelték. Katkát csipdesték minden oldalról jó tánczos jövendőbelijével; mert Katalin asszonynénjök maga igyekezett mindenkivel

tudatni: hogy a kis Katka az ő leánya lesz rövid időn, arra már senki a száját se tátsa. Katka is mint aféle gyerekleány szinte büszkén gondolt rá, hogy nemsokára ő is elmondhatja »köszönjete k ludak én is asszony vagyok!«

Danika pedig egészen el látszott feledni a büvös cigány leányt, elfogadta anyja választását, tetszett neki a kedves élénk gazdasszonykodó kis Katka, a ki egészen ellentéte volt Miczinek. Katka csinos volt, még munka közben is minden úgy állt rajta, mintha rá lett volna öntve; a kis tiszta fehér konyhakötény kellemesen simult a kék karton tisztára mosott és vasalt redős szoknyáskára, gömbölyű karján a himzett fodru ingvállujak csak a gödröcskéket képező kerekded könyökig értek, karcsu derekát a lehető vékonyra szorította össze a bohó kis leány, pedig azzal ugyan semmit sem állott volna külsejének, ha bár egy tenyérnyivel bővebb lett volna a ruhája dereka.

De már a kis leányok olyanok, egy pár hüvelyknyivel szűkebbnek kell lenni ruhájok derekának, és egypár vonallal csipejöknek, mint a milyenben magokat kényelmesen jól érezhetnék. Előbb utóbb mindenik nő belátja azt, hogy nagy bohóság volt tőle derekát és lábait szorongatni, sőt kizozni — de azért azt a fiatal leányoknak hiába mondják — Katka sem tett kivételt — Miczi persze hogy nem feszegette semmi tagját, hanem az a gondatlan pongyolaság inkább rondaságnak volt ám tekinthető noha szépnövésű idomait előnyösen tüntette ki. De azért Danika teljes meggyőződéssel egyezett édes anyja abbéli véleményébe, hogy a csinos kis Katka, a ki mindég olyan, későn-korán, mintha skatulyából vennék ki, falujokban nem utolsó meynyecske lesz — ha haza vihetik.

— Már hogy is ne vihetnék — biztatta kételkedő fiát, világot jól ismerő anyja — csak te akard igazán, Cserephengőné Dániel kap leányt. Boldogult édes apádnak én harmadik felesége voltam, de ha én meghaltam volna előbb mint ő, még akárhányszor megházasodhatott volna, csak te akard igazán, felejtse el azt a puruttya cigányleányt, itt leányt kapsz ne busulj csak forgolodjál egy kicsit a kis hüdög körül. A kézfogót meglásd még holnap megtartjuk, én azután haza utazom, tégedet itt hagyjak, ismerkedjete k, pár hét múlva aztán haza hozod a kis Katkát, én addig otthon mindent elrendezek, majd csak úgy várlak benneteket haza.

(Folytatása következik.)

A szarvasi borbély szótárából.

Muzsika — Huza-vona.
Czimbalom — Hangverde.
Tanár — Tudat adász.
Mészáros — Végzett taglász.
Ökör — Baromi áldozat.
Csernajeff — Kanfurár (Á la »Hölgy Futár!«)

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

Régi hivatalos magyarság.

(Törvényszéki elnök a jegyzőhöz.)

D. K. Ur ecsémnek, — kívánsága szerint való jókot, Istentől kívánok adatni. —

II.

Immán — opitulante deo — aminapában átjuttatott Zahária Togyér dolgokat keresztül motorászáván, a nem ide tartozó telekkönyvi actákat annak seriesse szerint — melyek telekkönyvi actusokat impetrálnak — separalván, eodem modo brevi manu remittalom, hogy azok a similis causakban usualni szokott módon in archivo competenti reponaltassanak, ha M. t. Uram bátyámnak (egy 30 éves ró, bíró és telekkönyvi referens, ki mert családós, bátyja a 60 éves nőtlen gavallér bírának) az ellen, némely exceptioi nem obstálnának.

Secus szokott favorral maradok

a ki fejül,
az Alol is.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— **Tátos.** A lap csak azért késétt, hogy »legyen szerencsénk.« Így minden jól van. A legujabb«-at »mi nem közölhetjük, bár igen jó. — **Tünődés,** és társa. Gyöngéc-kék. — **Kis szobám emléke.** Szép, de komoly. — **Bojtor János.** Jeleskednek egy s más tekintetben. De magasabbra vivjon, mint holmi Plutóval polemizálni, a kit ugys elhord az ördög. A »Boldog új évet« most már anachronismus lenne; nem dolgozható fel másképp? S lehetőleg rövidebb dolgokat kérünk. — **Censor.** Est delendum. Eröltetettek. — **Rahó.** Mi ne bántsuk az istenadta tanítót. — **Lump Acius.** Roszak. — **Több kéziratról** a jövő számban.